

gått i döden för sitt barn.» — De orden voro så ovanliga att jag aldrig glömde dem. Författarinnan Märta Leijon skrev en gång: »Vi måste fram om vi också skulle gå på glödande kol» — och »kvinnan har hämtat sitt barn vid dödsrikets port». — Därför är lyckan så stor sen allt är över och vi äro ett led i tillvarons långa kedja. — Självt bad jag som mycket ung: »O, Gud, giv mig barn — och barnbarn». — Det var under vigselakten. — Jag blev en mycket lycklig mor, mina barn är nu snart vuxna alla, och jag blir mycket glad när »barnbarnen» komma en gång. Min egen mormor var min hjältinna. Dr Laura Petri talade här i går kväll om att vi ha alla våra hjältar och hjältinnor. Bliv ni en liten hjältinna. 43 år.

Tag ej den ekonomiska sidan med i räkningen.

(Svar till »Sanningssökande 28 år».)

Jag har med största intresse läst »Sanningssökande 28 års» problem, och läste nu svaret från »Mor till 12 barn», som jag här verkligen vill uttrycka min stora beundran för, ty även min man är statsjänsteman med en inkomst på omkring 200 kr. i månaden. Jag har 2 barn, men skulle ej ha något emot att de voro 12. Ty barnen är mitt allt, och jag skulle inte kunna tänka mig livet utan dem. Men ändå förstår jag »Sanningssökande 28 års» problem så väl, inte den ekonomiska sidan av saken, den lägger jag åt sidan såsom varande värdelös att diskutera om, ty har man en inkomst på 6,000 om året går det åt, och har man en inkomst på 2,000 får det räcka, vare sig barnen äro 12 eller inga, så enkelt är det med den saken. Men det var »Sanningssökandes» skräckkänsla inför tanken att bli mor, som jag förstår i olikhet med mor till 12 barn. Ty även jag har fått erfara vad det vill säga att ända sen barndomen ha haft s. k. skräckkänslor, visserligen inte sådana som edra, men jag förstår er så väl. Men jag vill ge eder ett råd, försök att övervinna eder själv. Är det så att ni kan bli mor, undandrag eder ej denna lycka, och det finns ingenting som så kan bota komplex av alla slag som att tvinga sig igenom det som man haft en sådan ängest och skräckkänsla inför. Allt har en övergång, och då ni får erfara vad det vill säga att hålla ett eget litet barn i armarna, tror jag nog att ni i likhet med andra kan undra, hur har jag en gång kunnat vara så feg inför en naturlig sak.

En förstående medsyster.

Min mors svartmålningar har undergrävt min tro på lyckan, men jag tvekar ändå inte.

(Svar till »Ulla 07».)

O, vad jag förstår er väl, emedan jag befinner mig precis i samma situation. Dock skiljer sig mitt förhållande från ert däri, att min mor verkligen lever i ett olyckligt äktenskap, och dessutom ogillar hon min fästman. De svartmålningar av äktenskapet, varmed hon ständigt förbittrar min tillvaro, undergräver nog min tro på lyckan, jag kan inte neka därtill. Dock vacillar jag inte numera, emedan min kärlek — trots allt motstånd — vuxit sig så stark, att jag tydligt ser, vilken väg jag bör gå. Gud har i nåd lett oss underbart under de fem år vi älskat varann. Vi kunna i denna Hans ledning inte spåra någon annan mening, än att Han bestämt oss för varann. Han har kallat min

fästman att gå ut och förkunna evangelium för hela skapelsen, och mig har Han kallat att stödja och hjälpa honom i hans arbete.

»Ulla 07», älskar ni er fästman? Älskar han er? Tveka då ej vad ni bör göra! Gud har instiftat äktenskapet, Han har skapat kvinnan till en hjälp åt mannen, varför då lysna till människor? Men tag Gud med från början! Lägg er framtid och edra bekymmer för densamma i Hans hand, och ni skall få se den väg ni har att gå. Ett råd direkt ur hjärtat av Gunhild.

Lärarinnans kafferep har blivit ett martyrium för henne.

Undertecknad har med intresse läst insändarna om »examenskaffet» och vill omtala hur jag sett det på nära håll. Känner en lärarinna som varje examen bjuder alla besökare på kaffe. Först gången gjorde hon det som vikarie, kanske för att få platsen eller hur det ska tydas, och sen gör hon det varje examen uteslutande för att få beröm och tack.

I en månads tid förbereder hon detta kafferep för 40 å 45 personer på kvällar och nätter. Efter sina 5 timmar, och slöjd dagarna 7 timmar, och när hon skött sin städning, matlagning, ärenden, börjar smårödsbaket.

Hur nervös, utsliten och förstörd hon blir kan man förstå när hon inte orkar äta och inte har råd att ta hjälp. Hon säger att nu äro föräldrarna vana att få kaffet, så nu kan jag ej sluta. Kamraten vill ej bjuda, och det har hänt och hon bjudit hans elevers mammas också. Examensdagen med sina 3 timmar och avslutning i kyrkan är nog tycker jag, sen ska hon trött och ansträngd vara värdinna. En gumma har kokat kaffet. Självt går hon upp halv 6 för att vara färdig med allt till klockan 9. Mat får hon inte tid till den dagen alls. Sista examen blev hon ensam först kl. 6 e. m. Sen ligger hon slö och trött i flera dagar, nervös och otålig mot alla. Hon är mycket nervös, och som alla nervösa så lever hon på beröm och smicker. Hon är för svag att handla självständigt. Vi skulle nog beundra henne om hon hade karaktär att låta bli dessa tråkiga kafferep. Vi sluppe då se hennes jäkt. Och så denna osed som bör bort. Föräldrarna kan ju på ett eller annat sätt visa sin tacksamhet, men inte bör hon göra det. Ingen värderar det så som hon tror. Jag vet en mor som stannade hemma för att slippa kaffet. Annars gå nog hennes vänner gärna till henne, men bort med examenskaffet. Det verkar simpelt och gammalmodigt. Sådant tillämpas ju aldrig i städerna eller större samhällen. En lärarinna har nog av skolarbetet och alla skrivningar före en examen. Barnen i hennes skola bjudas dagen efter, och det är sympatiskt att bjuda barnen, men glöm oss vuxna. En mamma.

Följ med er man!

(Svar till »Johanna».)

Då ni själv insett att det är bäst då ni följer med er man på restaurangbesök och dylikt, bör ni givetvis göra detta, om det icke är värre än ni kan fördraga det. Vad folk säger, skall ni minst av allt bry er om. Huvudsaken är ju, att ni handlar efter bästa förmåga, för att rädda er man från dåligt sällskap, som ju alltid är nära till hands för en på uteliv begiven man.

Ni bör då få så pass makt över honom, att besöken begränsas och ej sker för ofta.

Kan ni icke delta, så njut av detta liv så långt ni kan och så länge det för ekonomiens skull varar. Sedan kanske han inte frågar efter er utan helst går ut ensam. Då kanske ni får sitta hemma antingen ni vill eller ej.

För min del tror jag inte att den kvinnan syndar värre, som ibland går på kafferep och sladder (om hon nu gör det), än den som låter lejd hjälp sköta hem och barn.

Mona.

Misslyckat äktenskap?

Det känns så tryggt att under anonymitetens slöja få ventilerat sina bekymmer, i hopp att träffa på en enda människa, som icke händer åt ens bikt, och som kanske vill dela med sig av sin livsöfrenhet. Man sätter sig icke hux flux och skriver ner sitt lidande, utan jag tror, att vi alla, som tyngas av något särskilt svårt, först länge och väl ålät detta i ensamma nattliga stunder, tills hjärtat velat brista, och man icke vetat in eller ut. Bland alla inlägg i Folkets Röst har jag ännu icke träffat på något, som liknar mitt eget öde. Är jag då ensam, finnes icke någon som dagligen och stundligen genomlärer ett misslyckat äktenskap? Kära vänner bland Husmoderns läsarinor, hör på vad jag i korta och ofullständiga drag vill söka skildra.

Vi ha varit gifta omkring 10 år och ha ett par småtingar. Min make är snäll, skötsam och mycket hemkär men i total saknad av något sorts intresse utöver sitt arbete. Jag lider gränslöst av att ha en make, som efter hemkomsten blott sitter och slöar, nästan apatiskt opraktisk som han är, kan han icke afhjälpa det enklaste fel, saknar häg för självbildning, oförmögna föra en enkel konversation eller resonera om något, vad som helst. Vi ha det ekonomiskt bekymmersamt, varför vi båda blivit känsliga och lättretade. Ett par gånger har verkliga utbrott av äktenskapliga gräl förekommit. Jag kan icke högkåta och »se upp» till honom, och min kärlek har svalnat. Allt detta låter ynkligt; jag besitter icke ordet i min makt, och helst ville jag lita ihjäl saken, men ändå gäller det äktenskapets vara eller icke vara för mig. Det hela är mig så pinsamt, och jag sågde helst, att jag kunde bli fri för att få ofröra mig för barnen, som jag dyrkar. Den intima samvaron går mig på nerverna, då jag blott känner vämjelse och avsmak. Å, kan någon råda mig!

Vi äro enkla människor och nöjesliv existerar ej för oss — vi ha ej råd. Men gärna vill jag höra en föreläsning, gå i kyrkan eller deltaga i församlingslivet. Ja, ensam får jag gå. När jag då ser lyckliga makar och annat deras små gemytliga resonemang vid hemkomsten, »gör det ont i hjärtat». Kvällen och natten blir till rannsakan med mig själv. Numera kan jag icke bedja till Gud och komma i kontakt med Honom. Mina synder tyckas ställa sig som en mur emellan oss. Och ingen vet om mitt själsliga lidande. Jag är för stolt att ens för min bästa vän andas om mitt skeppsbrott.

Vad skall jag göra för att kunna rycka upp min man ur hans försöfnings? Många gånger önskar jag, att vi hade en enda familj att umgås med, för att få honom att intressera sig för något, men jag vet, att min man icke är eftersökt. Måste jag för barnens skull finna mig i min förnedring — jag avskyr mig själv — och fortsätta sammanlevnaden med en man jag icke älskar, eller kan man på så lösa grunder erhålla skilsmässa. För mig själv gäller det liv eller död, för min man skulle det betydta en tillfällig sorg. Råd den som kan beder »Plågad».